Jēzus Draudzes DZĪVE

Nr. 160 Augusts/Septembris, 2017

Kristieša stāvoklis nav sasnieguma stāvoklis, bet viņš atrodas tapšanā, jo Kristus viņu mudina: lūdziet, meklējiet, klaudziniet! /M. Luters/

„Kristieša stāvoklis nav sasnieguma stāvoklis, bet viņš atrodas tapšanā, jo Kristus viņu mudina: lūdziet, meklējiet, klaudziniet," – tā reiz rakstījis Mārtiņš Luters. Mēs, kristieši, dažkārt skatāmies cits uz citu, ar izbrīnu jautājot: „Nu kā viņš kaut ko tādu varēja pateikt? Nu kā viņš varēja tā rīkoties? Apgalvo, ka tic Kristum, bet kā viņš tā?" Mēs ieraugām cits citā nepilnības, trūkumus un grēkus. Augstprātība, dusmas, ieļaunošanās, nepiedienīgi vārdi, ļauna rīcība un daudz kas līdzīgs. Luters saka: „Kristietis atrodas tapšanā..."

Kā tad īsti ir: mēs esam kristieši vai tikai topoši kristieši? Kristietis ir tas, kurš ir Kristus izglābts un pestīts. Ja tici Kristum kā Dieva sūtītam Glābējam, tad par savu izglābšanu nav jāšaubās ne mirkli. Tu tagad piederi Kristum un tādēļ arī saucies vārdā „kristietis". Mūsu pestīšana ir pabeigta. Tai nekas nav jāpieliek klāt un nekas nav arī jānoņem nost. Kristus veikums mūsu izglābšanā ir nevainojami pilnīgs. „Žēlastībā jūs esat izglābti caur ticību, tas nenāk no jums, tā ir Dieva dāvana, tas nav arī no darbiem" (Ef 2:8–9).

Tā tava pestīšana ir pilnīga un pabeigta, bet pieaugšana Dievam tīkamā, svētā dzīvē gan vēl nav pabeigta. Te nu mums visiem darāmā ir ļoti daudz. Gluži kā Mārtiņš Luters raksta, mums vajadzēs lūgt, meklēt un klaudzināt, lai arī praktiskajā ikdienas dzīvē mēs kļūtu līdzīgāki Kristum. Pat lielais apustulis Pāvils par sevi raksta: „Brāļi, es nedomāju par sevi, ka esmu jau ieguvis, bet vienu gan – aizmirsdams to, kas aiz muguras, un tiekdamies pēc tā, kas priekšā, es dzenos uz mērķi" (Flp 3: 13–14). Izglābšanu Kristū viņš nešaubīgi ir ieguvis, bet Debesu valstības godība vēl jāsasniedz.

Kristū pestīta cilvēka zemes dzīves ceļš, cik Dievs mums katram to atvēlēs, ir pieaugšana svētā dzīvē. Bībelē patiesi nav sacīts tikai „žēlastībā jūs esat izglābti" (Ef 2:8), bet arī „topiet arī jūs svēti visās savas dzīves gaitās! Jo ir rakstīts: esiet svēti, jo es esmu svēts!" (1Pēt 1:16). Pieaugšana svētumā prasa piepūli, un Dievs mūs no tās nav atbrīvojis. Apustuļu rakstītajās vēstulēs atrodam ļoti daudz aicinājumu un pamudinājumu raudzīties uz to, kādas domas domājam, kādus vārdus izsakām, arī uz to, kāda ir mūsu rīcība. Nevienam nav dota privilēģija sacīt: nekāds svētais jau neesmu un arī nebūšu. Kristum ticīgs cilvēks ir arī Kristum sekojošs cilvēks, un sekošana nozīmē neko citu kā vērot skolotāju un no viņa mācīties.

Kristum ticīgs cilvēks ir kļuvis par Dieva bērnu, un Dievam piederošs bērns iet svēttapšanas ceļu. To raksta arī apustulis Pāvils: „Jo jūs reiz bijāt tumsa, bet tagad esat gaisma Kungā; dzīvojiet kā gaismas bērni! Gaismas auglis ir visā, kas krietns, taisnīgs un patiess. Pārliecinieties, kas ir patīkams Kungam!" (Ef 5:8–10) Redzi, Dieva bērniem vajadzētu būt lielai interesei par to, kas ir patīkams Tam Kungam. Tā vajadzētu būt. Un tad, zinot, kas Kristum patīkams, ar gaišu un priecīgu sirdi, Svētā Gara svētību un atbalstu īstenot to arī dzīvē. Kristietis nestāv uz vietas un neslīd atpakaļ, bet, kā saka Luters, „atrodas tapšanā". Šī tapšana nav nekas cits kā svēttapšana, pieaugšana svētīgā dzīvē. Ar savu labo kristīgās dzīves piemēru viņš pagodina Dievu un ir par svētību līdzcilvēkiem.

Lai Dievs dod, ka esam īsti, patiesi kristieši – ne tikai vārda pēc, bet arī savās domās, vārdos un rīcībā!

Kunga Kristus žēlastību, svētību un mieru vēlot,
mācītājs Erberts

SEPTEMBRIS

P	O	T	C	P	S	Sv
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

Mēneša lozungs:
„Redzi, ir pēdējie, kas būs pirmie, un pirmie, kas būs pēdējie.” **/Lk 13:30/**

18. septembrī – iesvētes kursa sākums.
22. septembrī – Aleksandra Bites priekšlasījums.

Iesvētes kurss

Jau pavisam drīz, **18. septembrī**, draudzē sāksies jauns iesvētes lekciju kurss. Tās būs sarunas un pārdomas par ticības un jēgpilnas dzīves pamatjautājumiem, kuri skar mūs katru. Iesvētes lekciju kurss ir sagatavošanās iesvētībām draudzē. Tie būs trīspadsmit pirmdienu vakari, kas kalpos kā ceļvedis Baznīcas un ticības dzīvē.

Šajā kursā mūs gaida arī vairāki jaunumi. Viens no tiem – sarunu grupa jau esošajiem draudzes locekļiem, tāpēc ir aicināti visi interesenti! Tuvāka informācija – draudzes *Facebook* profilā un pie ziņojumu dēļa.

Iesvētes kursu vadīs virsmācītājs Jānis Cepurītis. Tiekamies Torņa istabā pirmdienās **plkst. 18.30**!

INTERESANTS FAKTS PAR MĀRTIŅU LUTERU

Luters 19 gadu vecumā
gandrīz nomira. Ceļā no skolas
uz mājām viņam kājā iedūrās duncis,
kas pārgrieza artēriju.
Lutera dzīvību izglāba tikai tas, ka ar viņu
kopā bija draugs, kurš sadabūja ārstu.
Guļot ceļa malā un gaidot ārstu,
Luters sauca uz Jēzus māti:
„Ak, Marija, palīdzi!” Vēlākos gados
viņa Vitenbergas draugi kritizēja
Luteru par vēršanos pie
Marijas, nevis Jēzus.

Solas

Mācītāja Erberta Bikšes uzruna 2017. gada Jēzus draudzes nometnē

Mīļie draugi, mēs runājam un domājam par luteriskajā Baznīcā (bet ne tikai tajā) pazīstamajām „solām”. *Sola Scriptura* – vienīgi Raksti, *solus Christus* – vienīgi Kristus, *sola gratia* – vienīgi žēlastībā, *sola fide* – vienīgi ticībā, un pāri visam kā mūžīgas uzvaras karogs: *soli Deo gloria* – vienīgi Dievam gods!

Sola – „vienīgi”, „tikai”. Kādēļ „vienīgi”? Kā lai to paskaidro? Ļaudis sacīs: kāds „vienīgi”? Ir taču tik daudz ejamo ceļu, tik daudz dažādu iespēju! Dievs, kurš mūs radījis mūžībai, saka: jūsu izglābšanai esmu devis šo – vienīgi. Un runa ir par izglābšanu mūžīgai dzīvībai Dieva valstībā. Dzīvi pasaulē kaut kā jau var nodzīvot arī bez šī Dieva „vienīgi”. Daudzi tā arī dzīvo un kādudien šo pasauli atstāj. Pajautājiet ļaudīm, vai viņiem kaut ko nozīmē vārdiņš *sola* – „vienīgi”! Viņi iepletīs acis un neizpratnē jautās: par ko ir runa? Ļaudīm gan ir savas „solas” – vienīgi veselība, vienīgi pietiekamas finanses, vienīgi internets – tikai to man neatņemiet! Un kaut kā tā dzīvi var arī nodzīvot. Ļaudis kādreiz tā arī saka: nu ko tur daudz, dzīvo tik šo dzīvi nost! Nost nodzīvotas dzīves, un tas ir diezgan skumji. Dievs runā par mūsu mūžīgās izglābšanas iespēju, un, ja runa ir par mūsu izglābšanu, tad ir tikai Dieva „vienīgi”. Tikai viena izvēles iespēja, kuru Dievs mums devis. Pieņemot to, esam glābti; nepieņemot – izglābšanas nav.

Kā lai paskaidro šo Dieva doto „vienīgi” – vienīgo iespēju? Kāds Dieva kalps, runājot par izglābšanu Kristū, reiz izmantoja kādu notikumu no dzīves. Viņa rakstītais mani dziļi uzrunāja, tāpēc labprāt aizņemšos kādus impulsus no viņa sacītā. Ir 2010. gads. Visu Čīli un arī pārējo pasauli ar mediju starpniecību sasniedz ziņa: ir iebrukusi šahta un aptuveni 700 metru dziļumā aprakti kalnrači. Te arī sākas stāsts par „vienīgi”, „tikai”. Tur, dziļi pazemē, bija vēl kādas ejas, kas nebija aizgruvušas. Vīri pa tām vēl varēja staigāt un pārvietoties. Vēl bija arī gaiss, ko elpot, nedaudz līdzpaņemtā ūdens, kāds mazumiņš ēdiena. Vēl dzīvi, bet vai tā bija īsta dzīve?

No Dieva skatpunkta raugoties, ar cilvēkiem pasaulē ir līdzīgi. Sākotnēji Dievs cilvēkus radīja brīnišķīgai, priekpilnai un svētai dzīvei pasaulē, atrodoties vienotībā ar Viņu, bet tad nāca lielā traģēdija – Dieva pretinieks satricināja visu tā, ka cilvēki tika aprakti zem grēka un vainas sloga. Nu viņi bija lejā, bet Dievs augšā. Kaut kā jau dzīvot vēl var, bet sajūta bieži vien draņķīga, jo intuitīvi saproti – šī nav tāda dzīve, kādai tai vajadzētu būt. Varbūt arī tu kādreiz esi tā domājis? Ko tagad darīt? Ko darīt?! Varbūt pamēģināt izrakties līdz tai īstajai, ilgotajai dzīvei, kur beidzot būtu sirdsmiers, drošība, prieks un mīlestības pilnība?

Ak, šie cilvēku mēģinājumi! Neskaitāmo reliģiju un mācību piedāvātie ieteikumi un varianti. Izrādās, tas viss tomēr ir apmēram tāpat, kā, 700 metru dziļumā esot, ar lāpstu pamēģināt izrakties līdz virspusei. Nu ko, varbūt solidarizēsimies, apvienosimies, izveidosim brigādi!? Varbūt, ar 20 vai 30 lāpstām strādājot, izdosies!? Smieklīgi, vai ne? Iesprostoti 700 metru dziļumā. Mazliet ar humora pieskaņu jāsaka: pat visdrosmīgākais kurmis teiks – netaisiet jokus, tas nav iespējams. Vai ir kāda cerība nokļūt tur, augšā? Vienīgi un tikai tad, ja no augšas mūs kāds atrod un izglābj. Ceru, ka tagad tu to saproti jau labāk – mēs esam dziļi lejā un pašu spēkiem nespējam tikt ārā. Ja mākam, varam vēl vienīgi lūgt Dievu, lai kāds mūs atrod un izglābj. Čīles aprakto kalnraču stāstā šis žēlastības brīnums notika – *sola gratia*. Vienīgi no augšienes varēja gaidīt palīdzību, un – pateicība Dievam! – tā arī nāca.

Izbiedētie, nogurušie, smagu domu nomocītie, lūgšanas Dievam raidošie kalnrači kādudien saklausīja urbšanas skaņu. Kas tas ir?... Klusu!... Dievs „urbj” mums Labo Vēsti – *sola Scriptura*. Cauri cietajiem ļaunā varas slāņiem, cauri milzīgai pretestībai Dievs mums sūta savu vārdu par izglābšanu. Evaņģēlijs – labā, priecīgā vēsts par Glābēja nākšanu. Vai atceraties: pirmais urbums, kas sasniedza apraktos kalnračus, bija maza diametra, tomēr pietiekams, lai varētu sazināties. Mazs diametrs, bet pietiekams, lai labā vēsts ielietu sirdīs cerības drosmi – mēs esam atrasti, viss tiek darīts, lai mūs izglābtu. Vai kāds no iesprostotajiem kalnračiem sacīja „Ziniet, man šis urbums nepatīk un šī vēsts par iespēju izglābties nav pārliecinoša!”? Tas bija vienīgais urbums un vienīgā labā

vēsts, kuru var pieņemt vai noraidīt. Redzi, Dievs arī mums nav devis 10, 50 vai 100 izglābšanas vēstis, piebilstot: izvēlies, kura tev labāk patīk! Tikai viena un no augšienes nākusi vēsts par izglābšanu, un tā ir ietverta Svētajos Rakstos – Bībelē. *Sola Scriptura* – vienīgi Raksti.

Bet mums jāiet soli tālāk. Šaurais kanāls ir izurbts. Ir cerība uz izglābšanu. Bet vai tā jau ir pati izglābšana? Ko man tas līdzētu, ja kāds sacītu: „Te, augšā, ir brīnišķīgi, mēs labprāt gribētu tevi te redzēt!", bet neko vairāk nedarītu? Man taču jātiek ārā! Man nepietiek ar labo vēsti vien! Bet kā? Caur to mazā diametra urbumu? Labākajā gadījumā varu nosūtīt augšā sveicienu tuviniekiem. Vai atceraties turpmāko? Pie darba ķērās lielais urbis. Vai viegli izurbties cauri visiem cietajiem slāņiem? Bet urbis urba un urba. Noteikti arī dila, karsa un cieta, vai ne? Citas iespējas nebija. Vienīgi tā, tikai tā. *Solus Christus* – vienīgi Kristus. Labās Vēsts centrā ir ziņa, ka Viņš nāk, lai izglābtu. Dievs nodeva savu vienīgo Dēlu ciešanām un krusta nāvei, lai viņš „izurbtos" līdz mums, sevi visu atdodot mūsu glābšanai. „Jo Dievs tā pasauli mīlēja, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas viņam tic, nepazustu, bet tam būtu mūžīgā dzīvība." (Jņ 3:16) Beidzot bija urbums, pa kuru varēja nolaist lejā glābšanas kapsulu. Cik plata tā bija? 53 centimetri, ja var ticēt pieejamajai informācijai. Visādā ziņā gana šaura. Sajūta, ka tā vien tik iespraukties. Vai kāds, ērti atlaidies, vienu kāju pār otru pārmetis, sacīja „Šis glābšanas variants mani neapmierina. Ja man nepiedāvās desmitvietīgu Šindlera liftu, es iekšā nekāpšu!"? Šī šaurā kapsula bija vienīgā iespēja tikt izglābtam, vai saproti? Vienīgā iespēja nokļūt ārā – īstajā dzīvē, dzīvībā. *Solus Christus* – vienīgi Kristus, vienīgi caur Kristu. Prātā nāk vārdi no Bībeles: „Cik šauri ir vārti un cik šaurs ir ceļš, kas ved dzīvībā." (Mt 7:14) Tikai viens ceļš, turklāt šaurs. Un Jēzus ir sacījis: „ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība. Neviens nenāk pie Tēva kā vien caur mani." (Jņ 14:6)

Vai atceries, kāds nosaukums bija kapsulai, kurā kalnrači tika izglābti? „Fēnikss 2". Kā to varētu tulkot? Varbūt tā – augšāmcelšanās no pelniem, otrā dzīve, piedzimšana no jauna. Tikai viena iespēja – „iekāpt" Kristū, Glābējā, un tikt augšāmceltam jaunai dzīvei un mūžīgai izglābšanai. Bet arī tas vēl zīmīgi – iekāpt pa vienam. Ļaudis kādreiz domā: nu, ja ir tāda mūžīgā dzīvība, tad jau arī es tā visiem citiem pa vidu pulkā tur nonākšu. Nē – pa vienam. Viens ar savu ticību Kristum un ar savu ticības apliecinājumu.

Te nu mēs nonākam pie *sola fide* – vienīgi ticībā. Vai kalnraču nopelniem un darbiem bija kāda nozīme viņu izglābšanā? Ļoti iespējams, ka viņiem mājās pie sienas karājās diplomi par čaklu kalnrača darbu un plauktos gulēja godalgas un medaļas. Bet ko tas viss palīdz, kad esi aprakts 700 metru dziļumā? *Sola fide* – vienīgi uzticēties sniegtajai glābšanas iespējai, iekāpt kapsulā un doties augšup. Pieņemt izglābšanu ticībā, tas arī viss. Tajā, ka esi izglābts, nav nekāda, pilnīgi nekāda tava nopelna.

Un beidzot taču arī *sola gratia* – vienīgi žēlastībā. Sakiet, vai iesprostotajiem kalnračiem kaut kas bija jāmaksā par savu izglābšanu? Smieklīgs jautājums, vai ne? Par glābšanu viss pilnā mērā bija samaksāts tur, augšā. Ceļš uz izglābšanu – vienīgi un tikai no žēlastības. Apustulis Pāvils raksta: „Žēlastībā jūs esat izglābti caur ticību, tas nenāk no jums, tā ir Dieva dāvana." (Ef 2:8) Viss samaksāts! Pilnīgi par visu samaksāts! Tu vari vienīgi ticībā pieņemt Dieva sniegto žēlastību. Cena par tavu izglābšanu – milzīga, prātam līdz galam pat neaptverama, bet tu – izglābts vienīgi žēlastībā. Apustulis Pēteris raksta: „Ne jau ar iznīcīgo – ar zeltu vai sudrabu – jūs esat izpirkti no savas nīcīgās dzīves, ko esat mantojuši no tēviem, bet ar dārgajām asinīm, ko izlēja Kristus – nevainīgais un neaptraipītais Jērs." (1Pēt 1:18–19) Lielā izpirkšanas cena samaksāta. Viss samaksāts. *Sola gratia* – vienīgi žēlastībā.

Ja esi zem grēka un dzīves gruvešiem arvien vēl apraktais, tad zini – „kapsula" ir padota, bet tajā jāiekāpj pašam. Citi var atbalstīt un piepalīdzēt, tomēr jāiekāpj pašam *sola fide* – vienīgi ticībā, tavā ticībā Kristum kā vienīgajam mums dotajam Pestītājam. Izglābto prieks ir neizsakāmi liels, un viņu pateicības himna Dievam skan tik vareni: *soli Deo gloria* – vienīgi Dievam gods!

Mācītājs Erberts Bikše

Jēzus ev. lut. draudze ielūdz!

Sākas jauns mācību gads, un atsākas

SVĒTDIENAS SKOLAS NODARBĪBAS!

Tās notiks no 5. septembra otrdienās no plkst. 18.30 līdz 20.00.
Bērni no 3 gadu vecuma, jaunieši un vecāki – visi esat mīļi gaidīti!
Šī gada Svētdienas skolas tēma:
KAD TAVS BĒRNS TEV JAUTĀS.

Bērni jautā, bērni vienmēr grib uzzināt un izprast lietas un notikumus sev apkārt.
Tas ir ļoti labi, jo arī Dievs to tā ir gribējis. Viņš saka: „..kad jūsu bērni jums vēlāk jautās.." (Joz 4:6)
Mīļie vecāki un vecvecāki, atbildiet saviem bērniem, stāstot par to, ko Dievs darījis.
Dieva vārdā lasām: „..ja tavs bērns šodien vai rīt tev jautātu: kas tas ir? – tad atbildi tam:
ar stipru roku Tas Kungs mani izvedis.." (2Moz 13:14)
Jautāsim, meklēsim atbildes un atbildēsim kopā
Svētdienas skolas 2017./18. mācību gadā!

Svētdienas skolas vadītāja
Rute Bikše

ATSKATS UZ LUTERDIENĀM SILMAČOS

Šī gada Jēzus draudzes vasaras nometne notika atpūtas kompleksā „Silmači", kur piecās dienās bija iespēja paraudzīties uz to, kas esam šobrīd un uz ko Jēzū Kristū esam aicināti savā dzīvē. Ik dienu Bībeles stundās pārrunājām kādu no *solām*, un mācītāja Erberta Bikšes kopsavilkumu par šo tēmu varat izlasīt šajā numurā.

Jau vairākus gadus, kopš braucu uz draudzes nometni, ar prieku secinu, ka šī ir viena no labākajām nedēļām gadā. Arī šī nometne nebija izņēmums, jo mums nekā netrūka. Četras ar pusi no piecām nometnes dienām bija saulainas un siltas, ļaujot izmantot visas šīs nometnes vietas dāvātās atpūtas iespējas: volejbola un futbola laukumu, katamarānus, peldvietu, makšķernieku laipas u. c. Mums bija īpaša iespēja redzēt, kā mācītājs Erberts sprintā noskrien 270 metrus sporta stadionā un ar savu piemēru – ne tikai sludināto Vārdu – iedvesmo katru no mums. Liels pārsteigums bija mācītāja Jāņa prasmīgā ģitārspēle vokāli instrumentālās ritma grupas „Kliņģerīte" sastāvā, palīdzot nospēlēt latviešu dziesmu vakaru, kura programma radās divās dienās turpat nometnē.

Netrūka arī garīga piepildījuma, ko ik dienu piedzīvojām Bībeles stundās vai vakaros, klausoties mūsu draudzes locekļu stiprinošajās liecībās. Līgas Dolaces sagatavotajās vakara programmās varējām ieraudzīt, ka Mārtiņa Lutera dzīves atziņas pavisam trāpīgi atbalsojas arī Rūdolfa Blaumaņa lugā „Skroderdienas Silmačos", kuras varoņu laimīgā un ne tik laimīgā dzīve ir izslāpusi pēc Dieva klātbūtnes.

Ticu, ka mums katram šī nometne kaut kādā veidā bija ļoti nozīmīga, ļaujot patiesi ieraudzīt, kas esam šobrīd un uz ko Jēzū Kristū esam aicināti. Šie personīgie piedzīvojumi ir galvenā vilkme, kas jau mudina ilgoties pēc nākamās nometnes, kad šī vēl nav beigusies. Nometne ir mūsu 5 x 24 stundas „apsolītajā zemē", kurā mēs esam privileģēti baudīt īpašu Dieva klātbūtni. Kādam tā ir uzdrošināšanās vairs nerūgt savās problēmās, bet padalīties un meklēt palīdzību; cits piedzīvo Dieva vadību, braucot meklēt, kur tuvējā apkārtnē var nopirkt Latvijas karogu, ar ko izgreznot latviešu dziesmu vakaru. Vēl kādam Dievs pieskaras, copējot ezerā negaisa laikā vai dzirdot karstas diskusijas uz karstas pirts lāvas. Lai šo visu piedzīvotu, ir tikai viens nosacījums – ir jāatbrauc. Ir jāizvirza sev prioritāte, kas stāv pāri ikdienas pienākumiem, ka arī es vismaz reizi gadā vēlos ieiet „apsolītajā zemē" kopā ar savu ģimeni, kopā ar savu draudzi.

Mani jo īpaši aizkustina tas, ka nometnē piedalās visu paaudžu cilvēki – no zīdaiņiem līdz sirmgalvjiem – un brīnumainā kārtā izdodas parunāties ar tādiem cilvēkiem, kurus ikdienā draudzē, iespējams, pat nepamani, kur nu vēl sāc sarunu. Un katra no šīm sarunām ne tikai kaut ko pasaka par otru cilvēku, bet ļauj uzzināt ko jaunu arī par draudzi, kurā esi, un pašam par sevi. Tādos brīžos uz mirkli atnāk nožēla – kāpēc es uz nometni nebraucu jau agrāk?

Jūs jau saprotat, uz ko ar šīm pārdomām tēmēju: tas nav nopēlums tiem, kuri nebija, bet ir aicinājums visiem nākamgad atbraukt uz nometni, jo šis laiks ne tikai katram individuāli, bet arī visai draudzei kopā ir ļoti īpašs un nepieciešams. Mēs, Dieva ganāmais pulciņš, esam aicināti būt kopā. Tā no sirds! Gluži kā raktuvju strādnieki, kas ierakti vairākus simtus metru zem zemes un gaida izglābšanu. Par to – Erberta Bikšes uzrunā, kuru mums bija iespēja dzirdēt nometnes laikā Raunas baznīcā.

Edgars Gertners

PA LUTERA PĒDĀM

Mūsu draudzes diakonijas tradicionāli organizētā divu dienu vasaras ekskursija šogad bija daudz vērienīgāka, jo mums tika dāvāta vesela nedēļa, lai tās laikā plašāk iepazītu Vāciju. Šā brauciena galvenais moto bija iepazīties ar daļu no tām pilsētām, kurās savulaik dzīvoja, darbojās un sludināja Mārtiņš Luters. Kā labi zināms, šogad svinam reformācijas 500. gadadienu, un tas ir labs iemesls, lai pievērstu lielāku uzmanību reformācijas galvenajai personībai – Mārtiņam Luteram. Kopumā ar autobusu nobraucot 3000 km, pabijām ļoti daudzās vietās, kuras labprāt arī nosaukšu: Vitenberga, Eislēbene, Eizenaha, Vartburgas pils, Erfurte, Veimāra, Meisene, Drēzdene. Visas šīs pilsētas, katra ar mazliet citādu uzsvaru un nospiedumu, bija saistītas arī ar Lutera dzīvi.

Vitenbergā Luters aizsāka Baznīcas reformāciju, nākot klajā ar savām slavenajām 95 tēzēm. Tur viņš bija arī universitātes profesors un spredķotājs. Tāpat Vitenbergā viņš dzīvoja ar savu ģimeni – kopā ar Katerinu fon Boru audzināja sešus bērnus. Mūsu ierašanās Vitenbergā sakrita ar vienu no lielākajiem ikgadējiem Vācijas festivāliem „Lutera kāzas". Šī festivāla laikā trīs dienu garumā, klātesot daudz ļaudīm, skanot mūzikai un valdot vispārējai jautrībai, tiek pieminēts 1525. gada vēsturiskais notikums, kad bijušais mūks apprecēja bijušo mūķeni. Jāsaka gan, ka, lai izbaudītu šīs pilsētiņas patieso skaistumu un šarmu, labāk ierasties citā laikā. Tomēr arī svētkiem nav ne vainas, it sevišķi, ja tie notiek patiesi karstā vasaras dienā (plus 29 grādi).

Eislēbene ir neliela pilsētiņa, kur Luters 1483. gada 10. novembrī piedzima un kur Dievs viņu 1546. gada 18. februārī aizsauca pie sevis. Šī vieta stāsta par Lutera izcelsmi. Patiesi apbrīnojami ir tas, ka tik nelielā un necilā pilsētiņā reiz piedzima zēns, kas ir atstājis neizdzēšamas pēdas Baznīcas vēsturē. Eislēbenē Luters nākamajā dienā pēc piedzimšanas tika arī kristīts. Savukārt Eislēbenes tirgus laukumā atrodas Lutera piemineklis, kurā ir attēlots Luters, pašpārliecināti saplēšot pāvesta bullu.

Eizenahā Luters pavadīja daudzus skolas gadus, kā arī dziedāja baznīcas korī. Šo pilsētu Luters atcerējās kā vietu, kas viņu veidojusi kā personību un kur viņš pavadījis savus laimīgākos jaunības gadus. Pavisam netālu no Eizenahas – Vartburgas pilī – Luters, būdams jau izslēgts no Romas katoļu Baznīcas un slēpdamies no ienaidniekiem, pārsteidzoši īsā laikā – vienpadsmit nedēļās – iztulkoja vācu valodā Jauno Derību.

Erfurtē Luters sāka studijas vienā no lielākajām Vācijas universitātēm, kur arī ieguva maģistra grādu. Atgriežoties Erfurtē no vecāku mājām Mansfeldā, Luters piedzīvoja spēcīgu negaisu un tuvu zibens spērienu. Šis notikums izmainīja viņa dzīvi, jo drīz pēc šā pārdzīvojuma Luters iestājās Erfurtes augustīniešu klosterī, kur vēlāk kļuva par mūku. Erfurtes katedrālē Luteru arī iesvētīja priestera amatā.

Veimāra Lutera dzīvē bija svarīga ar to, ka šajā pilsētā dzīvoja daudzi augstdzimušie, kas atbalstīja viņu un reformāciju. Tas bija iemesls visnotaļ biežām Lutera vizītēm Veimārā, jo kopā ar augstdzimušajiem Luters tur pārrunāja reformācijas gaitu, kā arī spredķoja Sv. Pāvila un Pētera baznīcā, kas vēlāk gan pārdēvēta par Herdera baznīcu.

Divas naktis mums tika sagādātas brīnišķīgas naktsmājas pie kristiešu brāļiem un māsām Meisenē, kur mums bija arī divi svētīgi sadraudzības vakari. Par to īpašs paldies jāsaka Mihaēlam Mauersbergeram – vīram, kas jau daudzus gadus atbalsta dažādas draudzes Latvijā un kas tanīs dienās pašaizliedzīgi rūpējās arī par mums. Lielu paldies sakām ikvienam brālim un māsai Kristū, kas Meisenē mums dāvāja savu sirsnību, mīlestību un viesmīlību. Pati Meisenes pilsēta ir ļoti skaista un atstāj spilgtu iespaidu. To ir vērts redzēt.

Kāda Luteram bija saistība ar Meiseni? Netieša, jo viņš tur nekad nav bijis. Taču tas nenozīmē, ka itin nekāda. Luteru ar Meiseni saista interesants un nozīmīgs fakts, proti, Meisenes kancelejas (administrācijas) valoda, kas gādāja par to, lai savā starpā saprastos vācieši no dažādām Vācijas malām un apgabaliem, kļuva par pamatu vācu rakstu valodai un tieši šajā vācu valodā Luters tulkoja Bībeli un Baznīcas dziesmas. Tādējādi arī Meisenē mēs varam ieraudzīt netieši atstātās Lutera pēdas.

Drēzdeni Luters apmeklēja tikai divas reizes, un pēdējā no tām bija gadu pēc 95 tēžu publiskošanas. Drēzdene sākotnēji izrādīja pretestību reformācijai. Tas izpaudās, piemēram, tā, ka tās pārvaldītajā teritorijā tika konfiscēti visi Lutera tulkotās Bībeles eksemplāri. Taču samērā drīz reformācija sasniedza arī Drēzdeni, par ko tagad liecina iespaidīgs Lutera piemineklis, kas atrodas pie vēl iespaidīgākas nesen atjaunotās, kā man gribētos teikt, Drēzdenes katedrāles, kas tomēr saucas *Frauenkirche*.

Ceļojuma izskaņā pabijām brīnišķīgā

Lutera piemineklis Eizenahā

Vartburgas pils

95 tēzes pie Vitenbergas pils baznīcas

Mūsu grupa Hernhūtē

un garīgi ļoti piesātinātā vietā, kuras nosaukumu labi zinām, proti – Hernhūtē. Tai nav tieša sakara ar Luteru, taču ar Baznīcas reformāciju un pastāvīgu atjaunošanos gan. Hernhūtē aizsākās Brāļu draudžu kustība, kas izplatījās visā pasaulē un, kā labi zināms, savulaik nesa svētīgus augļus arī mūsu zemē un tautā.

Atceļā caur Poliju mēs apstājāmies Vroclavā (*Breslau*), kur varējām baudīt patīkamu, siltu un saulainu vakaru japāņu dārzā. Šā ceļojuma pēdējās naktsmājas tika sagādātas Čenstohovas klosterī, kas pārsteidza ar vērienīgumu, plašumu un lielo ļaužu pieplūdumu.

Jans Huss, gaidot nāvi uz sārta, sacīja: „Šodien jūs sadedzināt liesu zosi, bet pēc simts gadiem no maniem pelniem celsies gulbis, kuru jūs nevarēsiet sadedzināt." Šie vārdi bija pravietiski, ko apliecina arī reformācijas 500 gadu vēsture.

Paldies visiem šā brauciena organizētājiem un dalībniekiem!

Kristus mīlestībā
Uldis Alpe

Draudzes
privātā pirmsskolas izglītības iestāde

„JĒRIŅŠ"

Priecājamies un pateicamies Dievam par Viņa žēlastību, rūpēm un gādību, ko katru dienu saņemam un baudām! Pateicamies, ka draudzē varam kalpot Viņam tik dažādos veidos.
„Jēriņā" Jēzus aicinājumu iet un pasludināt Labo Vēsti īstenojam caur mūsu bērniem un viņu ģimenēm.
Klāt jau rudens, un mūsu lielākie bērni drošu soli ir sākuši skolas gaitas, jo viņu „ceļasomās" ir ieliktas ne tikai laicīgās zināšanas – viņi ir sākuši iepazīt Dievu kā savu lielāko, labāko un uzticamāko ceļabiedru.
Tagad savā pulciņā mīļi gaidām jaunus mazos „jēriņus" no 1 gada 6 mēnešu līdz 6 gadu vecumam.
Kopā mācīsimies izzināt pasauli, veidosim, zīmēsim, dziedāsim, dejosim, rotaļāsimies, lasīsim, rakstīsim un darīsim daudz ko citu interesantu un aizraujošu.
Atrodamies drošās un mājīgās telpās Rīgas centrā – Dzirnavu ielā 118–2. Strādājam no plkst. 7.00 līdz 19.00.

Ja šī ziņa ir aktuāla Jums, Jūsu mazbērniņam vai kādam paziņu, radu vai kaimiņu bērnam, būsim priecīgi, ja ar mums sazināsities.
Pats Jēzus ir aicinājis bērniņus pie sevis un sacījis, ka „tādiem pieder Dieva valstība" (Lk 18:16).
Par iespēju pievienoties mūsu pulciņam var interesēties pa tālruni 67222698, 25908443 (Dace) vai pa e-pastu: *jerins123@inbox.lv.*

RĪGAS JĒZUS EVAŅĢĒLISKI LUTERISKĀS BAZNĪCAS DRAUDZES ZĀLES KUPOLS

Senākajiem draudzes locekļiem Jēzus baznīca gadu gaitā kļuvusi sirdij tuva un pierasta. Iespējams, daudziem no mums šķiet, ka par šo ēku un tās vēsturi zinām gandrīz visu. Bet vai tā tiešām ir? Varbūt tomēr mūsu mīļajai baznīcas ēkai vēl ir kāds noslēpums, ko mums pavēstīt?

Gatavojoties baznīcas lielajiem atjaunošanas darbiem, draudze veica kupola tehnisko apsekošanu un arhitektoniski māksliniecisko inventarizāciju. Pēc draudzes pasūtījuma 2017. gada aprīlī būvinženieri Dāvis Barbars un Laimonis Zemītis veica kupola jumta daļas tehnisko apsekošanu, bet uzņēmums „Arhitektoniskā izpētes grupa" – baznīcas galvenās zāles kupola un antablementa (dzegas) izpēti. Darba gaitā tika secināts, ka baznīcas jumta daļas tehniskais stāvoklis kopumā ir apmierinošs. Apsekošanas laikā netika konstatētas pazīmes, kas liecinātu par nepietiekamu jumta konstrukciju nestspēju vai telpisko noturību, tomēr jumta un kupola konstrukcijām tika konstatētas vairākas konstruktīvas problēmas, kas pirms kupola restaurācijas ir jānovērš. Galvenie problēmu cēloņi: kādreizējie trupes bojājumi guļšķautņu sienu vainagbaļķos, kas izraisījuši ārsienu sēšanos, vietām radot konstrukciju mezglu nobīdi un izkļaušanos; kara laika šāviņš, kura rezultātā ir bojāta kupola jumta spāre un pats kupols; agrāk izmantotā neatbilstošā apkures sistēma, kas radīja labvēlīgus apstākļus trupes attīstībai. Tāpat negatīvu ietekmi uz ēkas konstrukcijām atstājis padomju laiks, kad ap baznīcu bija novirzīta intensīva autotransporta satiksme.

Antablementa fragments luktas pusē. 1929.g. Foto A. Grīnbergs.
Anša Grīnberga fotoattēlu albums/3. LU Akadēmiskā bibliotēka, Rokrakstu un reto grāmatu nodaļa-Izografikas fonds

Kupola un dzegas izpēte tika veikta ar celtniecības torņu palīdzību. Kā senākais kupola apdarē konstatēts tumši brūns, samazgāts krāsas slānis. Visticamāk, tas kalpojis kā gruntējums tālākai kupola apdarei. Virs tumši brūnās krāsas slāņa visā kupolā veikts daudzkrāsains dekoratīvais krāsojums ar eļļas krāsām. Krāsojumā imitēts ažūrs metāla kalums – historismam raksturīgajā stilistikā izpildīti plakandzelzs karkasā iestiprināti ornamentāli florāli elementi. Gleznojumā izmantoti tumši brūngani un zaļpelēki toņi. Interesanti, ka, lai izceltu ērģeļu prospekta izteiksmīgo siluetu, ērģeļu niša krāsota melnā tonī.

Tālāk tika konstatēts ar līmes krāsu izpildīts vienkrāsains kupola krāsojums rozā tonī. Šis krāsojums nav precīzi datējams, jo vēsturiskie materiāli par remontdarbiem 20.–30. gados nav atrasti. Virs rozā krāsojuma konstatēts vienkrāsains līmes krāsas slānis gaiši zilā tonī, kas, visticamāk, saistīts ar arhitekta P. Kundziņa veikto pārbūvi 1938. gadā.

Ērģeles. 1929.g. Foto A. Grīnbergs.
Anša Grīnberga fotoattēlu albums/3. LU Akadēmiskā bibliotēka, Rokrakstu un reto grāmatu nodaļa - Izografikas fonds

Dzegas gaiši sarkanā krāsa simbolizē Jēzus Kristus asinis, savukārt kupola gaiši zilā – debesis, jo pie Dieva mēs varam nokļūt tikai caur Jēzus Kristus asinīm. Vēlāk, ap 1950.–1970. gadiem, griesti virs šī krāsojuma pārlīmēti ar marles audumu, lai samazinātu kupola apdares plaisāšanu, un pārklāti ar biezu ģipša špakteles kārtu. Uz tās ir pašreizējais krāsojums. Ļoti iespējams, ka kāds no vecākajiem draudzes locekļiem šos pēdējos remontdarbus vēl atminas.

Izpētot dzegu, tika konstatēti vietām pieci un vietām seši krāsas slāņi. Baznīcas 1938. gada pārbūves laikā dzega nokrāsota daudzkrāsaina – pelēcīgos un gaišos toņos. Dzegas vidusdaļā ritmiski izkārtoti ģipša dekori – profilēti rāmji ar ausekļa un sakrustotu zobenu motīviem. Savukārt dzegas otrā pusē, kas vērsta uz balkona iekšdaļu, kopumā konstatēti septiņi eļļas krāsas slāņi. Trešais slānis ir dekoratīvs krāsojums, kur uz gaiša fona starp divām tumšākām joslām trafareta tehnikā uzkrāsoti festoni – lentēs iekārtas lauru lapu virtenes – dzeltenbrūnā tonī. Šī ornamenta stilistika ir raksturīga 20. gadsimta pirmajam ceturksnim.

Pēteris Bikše

Septembrī svinam Tēvu dienu, tāpēc šoreiz uz sarunu esam aicinājuši divus mūsu draudzes tēvus – **ARNI UPĪTI** un **SILVESTRU LŪSI**.

Edgars Gertners

Kādas ir jūsu atmiņas par brīdi, kad pirmoreiz uzzinājāt, ka kļūsiet par tēvu?

Arnis Upītis: Tas bija pasen. Katrā ziņā tās bija patīkamas emocijas, taču precīzu brīdi neatceros.

Silvestrs Lūsis: Es gan atceros, jo tas notika salīdzinoši nesen. Pirmās emocijas bija prieks, taču tas nebija pārsteigums, jo mēs ar sievu uz to gājām apzināti. Drīzāk tajā brīdī iestājās apziņa, ka tā ir realitāte, nevis notikums tālā nākotnē.

No jūsu pieredzes – ar ko atšķiras vīrs un vīrs-tēvs?

Arnis: Pieaug atbildības sajūta.

Kas slēpjas zem vārda „atbildība"?

Arnis: Bija jāsāk vairāk domāt par ģimeni – kur visiem palikt. Protams, arī pelnīšana. Es strādāju Rīgas Tehniskajā universitātē par laborantu, un tur neko daudz nopelnīt nevarēja. Tēvs bija iemācījis šo to no galdniecības, audzējām puķes. Padomju laikā bija grūti – joprojām atceros smagās veļas mazgāšanas dienas, kad visi sēdēja, vārīja katlus, skaloja drēbes. Tam visam bija jāgatavojas un laiks ar ģimeni jāpavada vairāk.

Silvestrs: Mums ir mazliet vieglāk, jo katli ar drēbēm nav jāvāra, taču arī man veidojās lielāka atbildība. Līdz ar bērnu saproti, ka ir vēl kāds, kurš pat nevis rēķinās ar tevi, bet nevar bez tevis iztikt. Tas nav mājdzīvnieks, ko vari uzticēt kādam citam. Arī apkārtējie sagaida, ka būsi atbildīgs par jauno cilvēku. Kad uzzināju, ka būšu tēvs, man nebija darba, taču nebija arī stresa, jo aptuveni zināju, ko darīšu.

Kad vīrietis ir gatavs kļūt par tēvu?

Arnis: Man tādas gatavības nebija. Ar sievu bijām izrunājuši, ka vēlamies trīs bērnus jaunībā, nevis gados. Mēs atšķīrāmies no šodienas cilvēkiem, kas vispirms grib nodrošināties materiāli. Mums palīdzēja vecāki un vecvecāki, par materiālo pusi nedomājām. Kad apzinies, ka bērns ir lielākā vērtība, tad saproti, ka neko vairāk nevajag.

Kā līdz tai apziņai izaugt?

Arnis: Tas atnāk ar laiku, momentā tas nenotika.

Silvestrs: Attiecībā uz materiālajām lietām gatavība, visticamāk, nepienāks nekad, jo mēs visu laiku gaidām uz apstākļiem un tā gaidīšana var ilgt mūžību. Ar gatavību es vairāk saprotu gatavību pieņemt lēmumu – jā, mēs audzināsim bērnu. Cilvēki bieži vien aizbildinās ar nepietiekamu materiālo nodrošinātību, bet, ja paskatās, ka mazāk attīstītās valstīs arī uzaudzina bērnus un ka to var izdarīt arī ne pārāk labos sadzīves apstākļos, tad materiālās latiņas likšana izklausās pēc atrunām. Nav jāskatās pat uz citām valstīm: piemēram, kad es piedzimu, maniem vecākiem, šķiet, nekas nepiederēja, bet viss notika.

Līdz ar jauniem pienākumiem no kaut kā ir arī jāatsakās. No kā jūs esat atteikušies bērnu dēļ?

Arnis: Brīvais laiks un hobiji bija jāliek malā un tajā laikā jāspēlējas ar bērnu. Atceros, ka man bija jāstrādā – blakus noklāju sedziņu bērnam, bet viņš jau pēc minūtes ir nost. No vienas puses, bērns traucē darīt darbu, bet, ja apzinies, ka tas ir tavs bērns un nākotne, tur nav, ko runāt. Uzskatu, ka bērna audzināšana ir jāuzņemas gan vīram, gan sievai.

Jūs iepriekš minējāt, ka bērnus plānojāt. Kāda ir attieksme un gaidas pret bērna dzimumu, ko nevar izplānot?

Silvestrs: Pēc manas dzīves pārliecības, plānot vajag to, kas ir tieši no mums atkarīgs, bet tas, ko nevar noteikt, nav jāplāno. Protams, var jau domāt, ka mans dēls izaugs stiprs un viņam patiks spēlēties ar mašīnu, ko esmu viņam nopircis, kā, piemēram, domāja mans paps. Taču man bērnībā mašīnas interesēja maz, un, pēc mammas sacītā, paps par to bija bēdīgs, jo viņam ļoti patika mašīnas – viņš tās zīmēja un taisīja dizainus. Savukārt man vairāk patika cilvēciņi, pat lelles un kaut kas tāds. Jātver tas, kas nāk, un priecīgi tas jāsaņem.

Arnis: Mēs plānojām bērnu, bet nebija svarīgi, vai būs zēns vai meitene.

Vai ir kāda mācība, ko esat saņēmuši no sava tēva un izmantojuši arī savā pieredzē?

Silvestrs: Mans paps ļoti daudz laika pavadīja, ar mums spēlējoties, – to es noteikti paņemšu līdzi. Paps arī strādāja,

taču kopā pavadītais laiks bija tik kvalitatīvs, ka tā šķita ļoti daudz. Atceroties spēles, ko spēlējām, scenārijus, ko viņš izdomāja, mājas, ko būvējām, – tas bija tiešām kvalitatīvi.

Arnis: Uzaugu šķirtā ģimenē, bet vecāki dzīvoja blakus. Pa nedēļas vidu vairāk bijām savā vaļā, pa nedēļas nogalēm – kopā ar vecākiem. No tēva esmu pārņēmis darba tikumu, jo viņš bija ļoti labs koka amatnieks. Godīgums un tiešums arī man no viņa. Tētis bija makšķernieks un pa sestdienām, svētdienām visus brāļus pēc kārtas sēdināja savam mocītim aizmugurē un veda uz copi. Braucām arī sēņot un ogot – tie bija regulāri pasākumi. To es centos darīt arī ar saviem bērniem.

Kas ir būtiskākais, lai bērnus izaudzinātu par „normāliem" cilvēkiem?

Arnis: Pats sākums un pamats ir dabūt viņus pie Dieva, iesaistīt svētdienas skolā, palīdzēt saprast, ka Dievs ir prioritāte. Man par Dievu stāstīja vecāmāte. Viņa teica: „Tu vari ticēt vai neticēt, bet zini, ka tāds Dievs ir!" Toreiz es vēl to neapzinājos; tikai šodien saprotu, cik tas bija izšķiroši svarīgi.

Silvestrs: Jā, vispirms vajag kaut vai pieraduma pēc vest bērnu uz baznīcu. Dažreiz vecāki saka: bērni neko nesaprot un baznīcā nav interesanti – kāda jēga viņus vest? Pēc manām domām, tas ir normāli, ka aizej, un nav normāli, ka svētdienā neaizej uz baznīcu, jo tad kaut kā pietrūkst. Praktiskās audzināšanas ziņā pats svarīgākais ir saruna ar bērniem. Manam vecākajam dēlam Namejam ir divi gadi, un iepriekš es nestādījos priekšā, ka tik mazs bērns varētu kaut ko saprast. Tagad secinu, ka no pusgada Namejs jau ļoti labi ir sapratis, ko viņam teicām. Ar bērnu ir jāparunā, un pēc dažām reizēm viņam viss ir skaidrs, piemēram, ka viņam pašam jāsakārto mantas un man tas nav jādara. Tāpēc arī kristīgā audzināšana no mazotnes ir ļoti būtiska – bērni mācās.

Baznīca runā par Dievu Tēvu, kas ir vislabākais. Vai jūs par to esat izjutuši greizsirdību?

Arnis: Starp mums nav konkurences. Ja bērns apzinās, ka es esmu fiziskais tēvs un Dievs ir garīgais tēvs, pie kura bērns var vērsties arī tad, ja uz mani, piemēram, ir sadusmojies, tad viss ir kārtībā. No sākuma bērni ir tramīgi un nepaklausīgi, bet baznīcā viņi izmainās – paliek mierīgāki.

Populārā Rakstu vieta no Jāņa evaņģēlija 3:16 runā par Dievu kā mīlestības avotu, bet Bībelē lasām arī stāstu, piemēram, par Ābrahāmu, kurš Dieva dēļ bija gatavs upurēt savu dēlu Īzaku. Kā jūs saprotat šīs Rakstu vietas?

Arnis: Tā ir uzticība Dievam, ja spēj paņemt dēlu, vest uz kalnu un esi gatavs viņu Dievam upurēt. Tas ir pārbaudījums, cik esi gatavs Viņam klausīt. Ja esi gatavs klausīt lielās lietās, Dievs to novērtē, un tu paklausīsi arī mazās lietās.

Silvestrs: Notikums ar Ābrahāmu šķiet ārprātīgs, bet beigās lasām, ka Dievs bērna upuri negribēja. Tas ir jautājums par paklausību un uzticēšanos. To var salīdzināt ar citām, mazākām, lietām dzīvē, ko mums ik pa laikam vajag upurēt Dievam. Kad esam, piemēram, izvēles priekšā – iet kristīgo vai pasaules ceļu. Bieži vien mēs ar tādām mazām lietām netiekam galā, un tad nāk lielie pārbaudījumi – kā Ābrahāmam. Es varu tikai lūgt Dievu, lai man tāda izvēle nekad nebūtu jāizdara, jo, iespējams, es nevarētu upurēt savu dēlu.

Pēc maniem novērojumiem, Rietumeiropā vīrietis un tēvs mūsdienās apzināti tiek degradēts kā nevērtīgs. Gandrīz vai jākaunas, ka esi vīrietis. Vai arī jūs to izjūtat?

Silvestrs: Visos laikos vērtības, uz kurām balstās kristīgā pasaule, ir noliktas kā mazsvarīgas, mēģinot pierādīt, ka tās ir tikai pasakas. Tas attiecas gan uz Dieva un cilvēka attiecībām, gan jautājumu, vai cilvēks ir garīga būtne vai tikai gaļa, un citiem. Mani šie procesi neizbrīna, jo tas pats notika Ēdenes dārzā. Mēs jau varam uzskatīt, ka cilvēki neko kaitīgu nedara, piemēram, cenšoties nolikt sievieti un vīrieti vienos svaru kausos. Tas jau it kā nav nekas traks, ja apgalvo, ka tēvs nekādā veidā nav privileģēts, ka viņu nedrīkst saukt par ģimenes galvu, jo tā netiek respektēta sieviete. Kāds šādiem spriedumiem sakars ar kristietību? Nejauša ļaunuma nav – tam vienmēr apakšā ir shēma un doma. Kad to visu saliec kopā, tad redzi, ka katra „nevainīga doma" sit pa kristietības pīlāriem, lai mazinātu uzticību kristīgās pasaules uzskatam, kas līdz šim Rietumu sabiedrībā ir valdījis kā norma.

Arnis: Padomju laikā, piemēram, alimenti bija jāmaksā, bet tagad no tiem mēģina tikt vaļā. Ja esi vīrietis un tēvs, es nesaprotu, kā vari necensties bērnam palīdzēt. Es uzskatu, ka mūsdienās pazūd kristīgās vērtības, kas agrāk bija paceltas maksimālā līmenī – bija Dieva bijāšana. Tagad kristiešus vajā tik ļoti, ka ir skaidri redzams – cilvēce iet uz elli. Vajag cilvēkam atkal iedot pa pieri, lai viņš saprastu, kas notiek. Deviņdesmitajos gados visi gāja baznīcā. Cilvēki saprata, ka ne jau mēs izcīnījām neatkarību, bet Dievs parādīja ceļu, kā to sasniegt. Pagājuši divdesmit pieci gadi, un viss ir aizmirsts.

Jūsu uzburtā aina neraisa vēlmi radīt bērnus, jo skats uz pasauli nav tas gaišākais. Kāpēc mūsdienās vajadzētu radīt bērnus?

Silvestrs: Piedzimstot šajā pasaulē, bērns nenonāks vislaimīgākajā vietā. Bērna radīšana nav tikai cilvēka lēmums – tā ir Dieva dāvana, ka esam aicināti piedalīties radīšanā, par ko sākotnēji atbildīgs ir tikai Dievs.

Arnis: Par to nevajag uztraukties – radīt vai neradīt bērnus. Tas ir jādara! Bībelē rakstīts: ja ir grūti laiki, Dievs savus bērnus ņem pie sevis un parūpējas.

Silvestrs: Mēs nevaram zināt, vai šis cilvēks būs nākamais Jona, kam jāsludina Ninivē, vai Noa, kam paredzēts glābt cilvēci. Tas ir Dieva instruments, un, ja mums ir dota iespēja radīt, mums tas ir jādara. Kā jau viss kristietībā, arī šis aicinājums ir jāpiedzīvo personīgi.

Kas ir foršākais no tēva dzīves?

Arnis: Man visvairāk atmiņā ir laiks, kad bērni vēl auga un mēs bijām laukos. Turp mēs braucām sestdienās un svētdienās, un vienmēr bija sajūta, ka gribas tur būt. Tolaik mēs pie Kunga vēl nebijām – tas ir vienīgais, kas jānožēlo.

Silvestrs: Mani fascinē tas, ka redzu, kā bērni aug pa dienām. Namejs vienā dienā kaut ko neprot, bet nākamajā jau prot. Mazie sasniegumi man ļoti patīk, taču ar skatu nākotnē es gribētu, lai arī mani bērni pie manis labprāt brauktu ciemos. Manuprāt, tā nav norma, ka vecāki bērniem ir čomu statusā, bet svarīgi ir labās attiecības saglabāt visas dzīves laikā.

Ko novēlat topošajiem tēviem?

Silvestrs: Nu ko – *just do it*[1]! (*Smejas*)

Arnis: Ir jāvēršas pie Kunga un jāmēģina izlūgt, runāt ar Dievu, lai noskaidrotu Viņa domas. Mēs neizdomāsim neko labāku par to, ko Viņš mums pateiks. Lūdzot Dievu, parādās ceļš.

Silvestrs: Ne tikai bērna jautājumā.

[1] *Vienkārši dari to! (Tulk. no angļu val.)*

Labojums

„Jēzus Draudzes Dzīves" 2017. gada jūlija numura (Nr. 159) 4. lappusē kļūdaini norādīta Ingus Macata iegūtā izglītība. Intervijas brīdī Ingus bija ieguvis svešvalodu (franču valodas) skolotāja kvalifikāciju un profesionālo maģistra grādu rakstiskajā tulkošanā. Redkolēģija atvainojas par šīs informācijas kļūdaino atspoguļojumu.

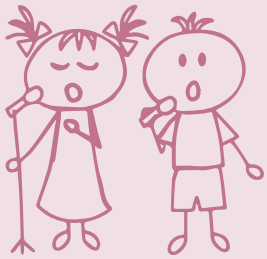

Mīļi aicinām bērniņus (4–13 g. v.) pievienoties Jēzus draudzes bērnu korītim!
Mēģinājumi notiek katru otrdienu plkst. 17.30 – tieši pirms došanās uz Svētdienas skolu!
Tuvāka informācija pie Andas (tālr. 29877268).

DIEVA DĀVANA

Sirsnīgi sveicam Daniēlu un Eviju Godiņus ar dēliņa Kurta piedzimšanu!

2017. GADA JŪNIJA UN JŪLIJA IEŅĒMUMU UN IZDEVUMU PĀRSKATS

Ieņēmumi, EUR:	
Mērķziedojumi *(remontam, nometnei u. c.)*	**12347**
Nometne	**11129**
Kolektes	**5458**
Ziedojumi	**4834**
Ziedojumi par kristībām, laulībām	**790**
Kopā	**34558**
Izdevumi, EUR:	
Nometne	**15821**
Algas *(8 darbinieki)*	**7570**
Nodokļi	**4851**
Palīdzības pabalsti	**1083**
Maksājums LELB *(1/10 no ienākumiem 2017. gadā)*	**1000**
Ugunsdzēšamo aparātu audits un iegāde	**855**
Ziedojums „Jaunatnei ar Misiju", Blīdenes un Lubānas draudzei	**690**
Izdevuma „Jēzus Draudzes Dzīve" druka	**448**
Saimniecības preces, ziedi, reliģiskie izdevumi	**385**
Grāmatas	**342**
Degviela	**200**
Elektrība	**170**
Pasta izdevumi	**122**
Atkritumu izvešana	**114**
Maināmie paklāji	**110**
„Rīgas ūdens"	**104**
Izdevumi par datoru	**80**
Svētdienas skolas izdevumi *(no mērķziedojumiem)*	**74**
Sakaru pakalpojumi	**74**
„Venden" ūdens	**48**
Bankas komisija	**36**
Jauniešu nozares izdevumi *(no mērķziedojumiem)*	**32**
Remonta materiāli	**27**
Baznīcu nakts izdevumi	**27**
Apkure jūnijā	**24**
Apsardzes firmas pakalpojumi	**20**
Tehnika	**15**
Kopā	**34322**

SIRSNĪGI SVEICAM!

Ausma Smilts	**93**	(16.09.)
Jānis Pričins	**90**	(27.09.)
Ērika Rauska	**88**	(06.09.)
Gaida Kalvišķe	**87**	(08.09.)
Teofils Spriņģis	**86**	(28.09.)
Maiga Lietiņa	**85**	(03.09.)
Lūcija Meldere	**83**	(16.09.)
Zelma Mežviete	**83**	(24.09.)
Ludmila Lukševica	**83**	(03.09.)
Ausma Kalniņa	**83**	(24.09.)
Edīte Balcere	**81**	(15.09.)
Zaiga Gundare	**81**	(21.09.)
Brigita Kvietiņa	**80**	(25.09.)
Lilita Spēlmane	**65**	(11.09.)
Irēna Gedertsone	**65**	(22.09.)
Anda Barone	**60**	(02.09.)
Lilita Sīpola	**60**	(16.09.)
Baiba Lasmane	**55**	(29.09.)
Inita Ozolniece	**50**	(18.09.)
Ligita Puišele	**50**	(18.09.)
Aurēlija Anužīte-Lauciņa	**45**	(10.09.)
Aiga Ratniece	**45**	(20.09.)
Zeltīte Buša	**45**	(22.09.)
Anda Miķelsone	**40**	(01.09.)
Dace Vizule	**40**	(01.09.)

KRISTĪTI

Sabīne Egle
Teodors Jānis Lauciņš
Alberts Jonas Lauciņš
Amanda Siliņa
Edvards Kārlis Sassāns
Markuss Niklass
Herberts Šults
Damijāns Mitrauskis
Ailands Burkevičs
Niks Dāvids Bērziņš
Uģis Šults
Šarlote Šulte

LAULĀTI

Daniels Doze un Alise Zvirgzdiņa
Māris Uzulnieks un Līva Vīksna
Arnis Teteris un Terēze Kalniņa
Lauris Bušmanis un Sabīna Baumane

MŪŽĪBĀ

Edīte Čirksta (02.07.1939.–02.07.2017.)
Lidija Širokova (18.05.1938.–21.07.2017.)

Dievkalpojumi
svētdienās plkst. 10.00
ceturtdienās plkst. 18.00

Mācītāja Erberta Bikšes pieņemšanas laiks
trešdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00

Virsmācītāja Jāņa Cepurīša pieņemšanas laiks
ceturtdienās no plkst. 13.00 līdz 16.00

Mācītājus var satikt arī pirms un pēc dievkalpojumiem.

Draudzes kanceleja atvērta
otrdienās no plkst. 12.00 līdz 18.00
trešdienās no plkst. 9.30 līdz 15.00
ceturtdienās no plkst. 12.00 līdz 18.00
svētdienās – pirms un pēc dievkalpojuma
tālr. 67224123

Svētdienas skola bērniem un nodarbības pieaugušajiem
otrdienās plkst. 18.30

Bērnu korītis
otrdienās plkst. 17.30

Jauniešu vakari
piektdienās plkst. 19.00
Jauniešu aktivitātēm sekojiet līdzi: *fb.me/jdj.lv*

Kora mēģinājumi
ceturtdienās plkst. 19.30

Bibliotēka atvērta
svētdienās pēc dievkalpojuma

Māmiņu grupas nodarbības – katra mēneša trešajā sestdienā plkst. 15.00
tālr. 29551294 (Edīte), 67377118 (Ilze)
http://maminugrupa.wix.com/maminugrupa

Aicinām būt uzmanīgiem un pieskatīt savas mantas gan dievkalpojumu, gan draudzes pasākumu laikā!

Draudzes namā, Dzirnavu ielā 118

Ārstu konsultācijas (tālr. 67210185)
pirmdienās no plkst. 13.00 līdz 16.00
otrdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00
ceturtdienās no plkst. 14.00 līdz 17.00
Acu ārsts pieņem pēc pieraksta.
Pierakstīties pa tālr. 67210185, 29372676

Diakonija (tālr. 67220084)
otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās no plkst. 10.00 līdz 16.00

Drēbju kamera
otrdienās, ceturtdienās no plkst. 10.00 līdz 14.00
ceturtdienās – informācija par iespēju saņemt pārtikas produktus
Veco ļaužu aprūpe (tālr. 67220084)

Katru piektdienu pansionātā ir svētbrīdis, katra mēneša ceturtajā piektdienā – dievkalpojums.

Privātā pirmsskolas izglītības iestāde „JĒRIŅŠ" (tālr. 67222698)

Konts ziedojumiem:
Rīgas Jēzus ev. lut. draudze
Reģ. Nr. 90000084191
DNB banka, konts: LV94RIKO00020130079 85

Baznīcas adrese: Elijas iela 18, Rīga, LV-1050
Tālr. 67224123
E-pasts: *info@jezusdraudze.lv*

Redaktore: Alise Pīrāga **Korektore:** Inguna Puķīte
Izdevuma sagatavošanā piedalījās: Erberts Bikše, Jānis Cepurītis, Edgars Gertners, Vita Rudzīte, Augusts Kolms, Rute Bikše, Pēteris Bikše, Uldis Alpe, Dace Abakuka
Dizains, maketēšana: Evija Godiņa

© *Jēzus Draudzes Dzīve* ir LELB Jēzus draudzes izdevums
Tirāža 700 eks. Izdevums iespiests SIA "Dardedze holografija"